

Христо билъ наследилъ и голѣми душевни способности и билъ даровитъ момъкъ.

Повече отъ всички други въ Калоферъ, учителъ Ботѣо разбиралъ ползата отъ учението на станалото ново благоприятно време за българския народъ. Той мечтаелъ синъ му да продължи учението си. Пъкъ вече и по-рано богати калоферски синове се учили въ Пловдивъ, Цариградъ, Одеса, Москва, та дори и въ Парижъ. Но учителъ Ботѣо нѣмалъ срѣдства.

Най-сетне неговата възжелена мечта се сбъднала. Неговиятъ старъ приятелъ Найдень Геровъ, който билъ руски вицеконсулъ въ Пловдивъ, му услужилъ да настани сина си въ Одеса. Зарадвалъ се той и надеждата го ободрила. Презъ Бургасъ — Цариградъ Христо отишелъ въ Одеса.

Въ 1865 и 1866 год. Н. Геровъ кани учителъ Ботѣа да отиде учителъ въ Пловдивъ, но той отказва все поради не тъй доброто му здраве, и си остава учителъ въ Калоферъ. Въ началото на сжщата учебна година Христо (ученикъ въ V класъ) билъ изключенъ отъ гимназията, сдружилъ се съ разни студенти-революционери (поляци и руси) и се предалъ на приключения и най-сетне напусналъ и Одеса.

Напраздно учителъ Ботѣо очаквалъ дълго време писмо отъ сина си. Най-сетне отъ Одеса му съобщили печалната вестъ. Учителъ Ботѣо е вече съкрушенъ. Пъкъ и не знаелъ, где сега се намира синъ му. Не по-малко била опечалена и майката.

Христо се скиталъ изъ българскитѣ колонии въ Бесарабия, станалъ и учителъ въ едно село, после отишелъ въ Кишеневъ при свои сродници (по